BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LI ■ NÚM. 23 | 5 de juny de 2022 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

L'Església al servei de l'Esperit

Amb la solemnitat de la Pentecosta, el temps de Pasqua, durant el qual hem celebrat la resurrecció de Jesucrist, arriba a la seua plenitud. L'Esperit Sant, enviat pel Pare i el Fill, té la missió de fer de l'Església germen i llavor del Regne de Déu en el nostre món i de guiar-la perquè siga fidel a la missió que va rebre del seu Senyor d'anunciar l'Evangeli a tots els pobles. El dia de Pentecosta l'Església, nascuda de la Creu i que en eixe moment estava formada pels apòstols que, amb Maria i altres dones i deixebles romanien en oració, va rebre l'Esperit Sant en tota la seua plenitud. Des d'aleshores, Ell habita a l'Església, l'omple de la totalitat dels seus dons i carismes, i la guia i condueix a través dels temps en el seu camí cap al Pare. En aquest moment, en el qual estem vivint una experiència eclesial de sinodalitat, és bo que ens preguntem pels signes de la presència de l'Esperit entre nosaltres.

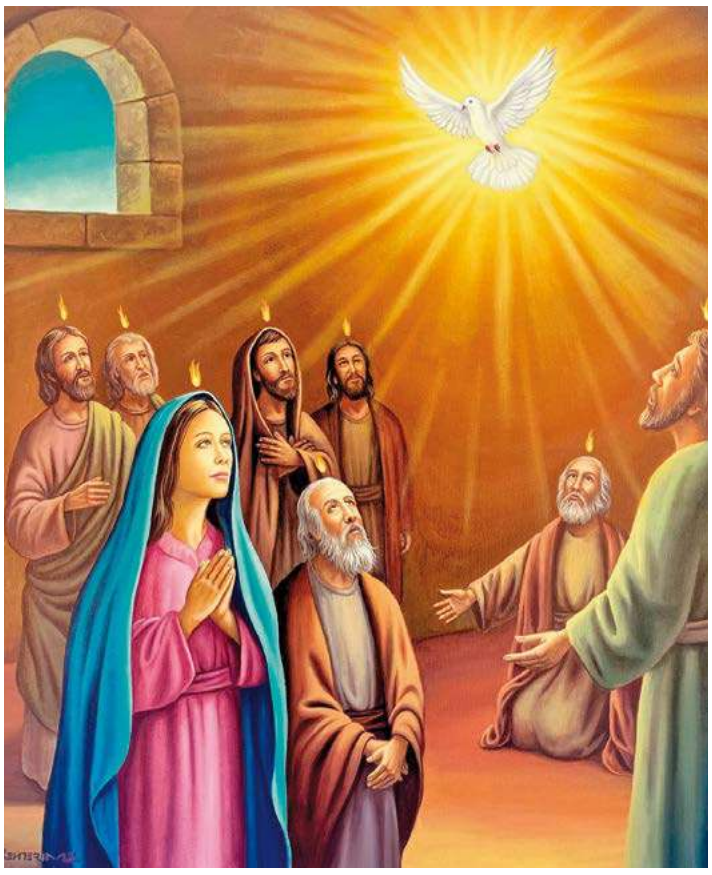

L'Esperit és, abans de res, Esperit de santedat. L'Església no existeix per a buscar per a ella mateixa la glòria i el poder d'aquest món, sinó per a despertar en els seus fills l'anhel de la santedat. Els sants són els millors membres de l'Església, el tresor més valuós que ella ofereix constantment al nostre món. La seua vida i el seu testimoniatge, que ens parlen de l'enorme força renovadora que té l'Evangeli, constitueixen el signe més clar que l'Esperit Sant no l'ha abandonada. Molts d'ells són coneguts perquè l'Església ens els ha proposat com a models a imitar. La majoria, en canvi, romanen en l'anonimat i, encara que només Déu coneix el gran bé que han fet, això no significa que la seua vida haja sigut irrellevant: gràcies al seu testimoniatge, el Regne de Déu s'ha anat sembrant entre nosaltres. Un cristià que es deixa conduir per l'Esperit és aquell que desitja, abans de res, viure en gràcia i amistat amb Déu, estimant a tots i ajudant la seua salvació. Que la festa de Pentecosta desperte en tots els batejats el desig de la santedat.

Quan Jesús va prometre l'Esperit Sant als seus deixebles, es va referir a Ell com a «Esperit de la Veritat» i va descriure la seua missió amb aquestes paraules: «us guiarà fins a la veritat plena» (*Jn* 16,13). Vivim en una cultura en la qual el desig d'aconseguir la veritat ha sigut reemplaçat pel de conèixer l'opinió de la majoria mitjançant enquestes i estudis sociològics. Fins i tot en la vivència de la fe, el sentimentalisme pot arribar a ser un perill: les emocions o els estats d'ànim en l'experiència religiosa són, per a molts, més importants que la veritat de l'Evangeli. Certament, els sentiments tenen el seu lloc en la vivència de la fe, però aquesta no pot dependre d'ells. Romandre en la veritat significa ser fidels a l'ensenyament del Senyor, reconèixer que l'Església no comença amb nosaltres, que l'Evangeli no és un invent nostre i que tota renovació és autèntica quan es viu en fidelitat al que hem rebut dels cristians que ens han precedit en el testimoniatge de la fe.

Demanem a l'Esperit Sant en aquesta solemnitat de Pentecosta que tota l'Església i cadascun de nosaltres sapiguem posar-nos al seu servei i deixar-nos guiar per Ell, que vol conduir-nos a la santedat i al coneixement cada dia més ple de la Veritat que és Crist.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tecnoprogressistes versus bioconservadors (II)

Entre els pensadors de més pes que s'han posicionat contra el somni transhumanista hi ha, en primer lloc, Jürgen Habermas (1929), l'autor de la *Teoria de l'acció comunicativa*. El principal representant de la segona generació de l'Escola de Frankfurt centra la seva reflexió en la qüestió de la indisponiblitat de la vida humana emergent. Des d'una opció filosòfica hereva del marxisme heterodox i aliè a fonaments metafísics i espirituals, defensa la integritat de la vida humana emergent.

Segons l'autor de la *Teoria de l'acció comunicativa* (1981), la vida humana no pertany a la categoria de la propietat. No és una possessió, ni un bé del que es pugui disposar. És un bé indisponible, que no pot ser emprat pels seus progenitors segons els seus interessos. És una realitat indisponible, fràgil i dependent que ha de ser acollida tal com és.

Segons Jürgen Habermas, la seva alteració genètica amb finalitats perfeccionistes no entra dins del camp de decisions dels seus progenitors, perquè no és un bé que els pertanyi, com ho pot ser un objecte, una cosa, un bé immoble o moble. No pertany a la mare, ni al pare, tampoc a l'Estat, ni a cap corporació privada.

Francis Fukuyama (1952) que prové d'una altre tradició filosòfica i d'un altre univers cultural, de l'escola neoliberal de Harvard, també s'ha posicionat, clarament, contra la utopia transhumanista[1]. L'autor de *La fi de la Història i l'últim home*, que fou membre del Comitè Assessor en qüestions bioètiques de l'aleshores president dels Estats Units, George W. Bush, durant el període comprès entre 2001 i 2009, considera essencial limitar les llibertats pel que fa l'ús i manipulació de la vida humana emergent. Durant el temps que ell fou membre del citat comitè, va exercir una profunda crítica de les propostes transhumanistes.

[1] Cf. F. Fukuyama, *Our posthuman future. Consequences of the biotechnology revolution*, Oxford University Press, Oxford, 2002.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia al servicio del Espíritu

Con la solemnidad de Pentecostés, el tiempo de Pascua, durante el cual hemos celebrado la resurrección de Jesucristo, llega a su plenitud. El Espíritu Santo, enviado por el Padre y el Hijo, tiene la misión de hacer de la Iglesia germen y semilla del Reino de Dios en nuestro mundo y de guiarla para que sea fiel a la misión que recibió de su Señor de anunciar el Evangelio a todos los pueblos. El día de Pentecostés la Iglesia, nacida de la Cruz y que en ese momento estaba formada por los apóstoles que, con María y otras mujeres y discípulos permanecían en oración, recibió el Espíritu Santo en toda su plenitud. Desde entonces, Él habita en la Iglesia, la colma de la totalidad de sus dones y carismas, y la guía y conduce a través de los tiempos en su camino hacia el Padre. En este momento, en el que estamos viviendo una experiencia eclesial de sinodalidad, es bueno que nos preguntemos por los signos de la presencia del Espíritu entre nosotros.

El Espíritu es, ante todo, Espíritu de santidad. La Iglesia no existe para buscar para sí misma la gloria y el poder de este mundo, sino para despertar en sus hijos el anhelo de la santidad. Los santos son los mejores miembros de la Iglesia, el tesoro más valioso que ella ofrece constantemente a nuestro mundo. Su vida y su testimonio, que nos hablan de la enorme fuerza renovadora que encierra el Evangelio, constituye el signo más claro de que el Espíritu Santo no la ha abandonado. Muchos de ellos son conocidos porque la Iglesia nos los ha propuesto como modelos a imitar. La mayoría, sin embargo, permanecen en el anonimato y, aunque solo Dios conoce el gran bien que han hecho, eso no significa que su vida haya sido irrelevante: gracias a su testimonio, el Reino de Dios se ha ido sembrando entre nosotros. Un cristiano que se deja conducir por el Espíritu es aquel que desea, ante todo, vivir en gracia y amistad con Dios, amando a todos y anhelando su salvación. Que la fiesta de Pentecostés despierte en todos los bautizados el deseo de la santidad.

Cuando Jesús prometió el Espíritu Santo a sus discípulos, se refirió a Él como «Espíritu de la Verdad» y describió su misión con estas palabras: «os guiará hasta la verdad plena» (*Jn* 16,13). Vivimos en una cultura en la que el deseo de alcanzar la verdad ha sido reemplazado por el de conocer la opinión de la mayoría mediante encuestas y estudios sociológicos. Incluso en la vivencia de la fe, el sentimentalismo puede llegar a ser un peligro: las emociones o los estados de ánimo en la experiencia religiosa son, para muchos, más importantes que la verdad del Evangelio. Ciertamente, los sentimientos tienen su lugar en la vivencia de la fe, pero ésta no puede depender de ellos. Permanecer en la verdad significa ser fieles a la enseñanza del Señor, reconocer que la Iglesia no comienza con nosotros, que el Evangelio no es un invento nuestro y que toda renovación es auténtica cuando se vive en fidelidad a lo que hemos recibido de los cristianos que nos han precedido en el testimonio de la fe.

Pidamos al Espíritu Santo en esta solemnidad de Pentecostés que toda la Iglesia y cada uno de nosotros sepamos ponernos a su servicio y dejarnos guiar por Él, que quiere conducirnos a la santidad y al conocimiento cada día más pleno de la Verdad que es Cristo.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Via Creu al Calvari de Tortosa

El Divendres Sant, a les 10.30 hores, un bon nombre de fidels de les diferents parròquies de la ciutat, ens vam aplegar al Calvari per celebrar el Via Creu, presidit pel Sr. Bisbe. La Parròquia de Sant Blai s'encarrega de la part celebrativa i l'associació de veïns de Santa Clara, té molta cura de què aquest espai del casc antic de Tortosa es mantingue ben conservat. I així és, sembla un jardí.

El Sr. Bisbe en acabar les catorze estacions del Via Creu, ens adreça sempre unes paraules: «Avui, Divendres Sant, tenim posada la mirada en Jesús clavat a la Creu. A causa de la pandèmia hem estat dos anys sense poder fer el Via Creu en aquest indret del Calvari. Hem acompanyat el Senyor en la Creu i es desperten uns sentiments que mai ningú pot quedar indiferent, més del que mereixem i hem de respondre amb gratitud. Gràcies Senyor, pel que m'has estimat. Tanmateix, la Creu ens dona esperança per a viure el sofriment amb més força. Demanem-li a Jesús que ens ajude a viure la nostra esperança.»

Per acabar, vam resar un Parenostre per a que el Senyor ens concedeixi la força que necessitem. Vam pregar també pel papa Francesc. Havent resat el Parenostre el bisbe Enrique ens donà la benedicció.

Maria Joana Querol Beltrán

Celebració de la Vetlla Pasqual a la Catedral de Santa Maria

El dia 16 d'abril, Dissabte Sant, a les 22 hores, vam celebrar a la Catedral la Vetlla Pasqual, conjuntament amb les parròquies de Sant Blai i Sant Jaume de Remolins. Presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, fou concelebrada per Mn. José M.ª Membrado, Mn. Pascual Centelles i Mn. Rafel Prades. La part musical va ser a càrrec de Mn. Víctor Cardona a l'orgue i Joan Redó qui dirigí els cants.

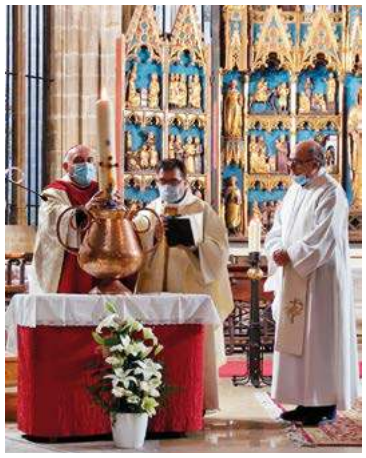

Amb el cant del *Gloria*, es van obrir les portes del retaule de la Mare de Déu de l'Estrella, que havien estat tancades durant la celebració de la Setmana Santa.

El Sr. Bisbe, a l'homilia, ens recordà que la llum venç la tenebra. També ens parlà de la litúrgia de la llibertat sobre l'esclavatge. L'alliberament del poble d'Israel, el pas del mar Roig; el poble té molt clar que l'alliberament ve de Déu. També en el nostre món podem pensar que l'esclavitud és més forta que la llibertat. Semblava que Jesús havia sucumbit a la mort, però va passar de la mort a la vida. També nosaltres hem passat de la mort a la vida. És la victòria de la gràcia sobre el pecat. Aquesta nit és de joia, d'alegria, d'acció de gràcies i de llibertat, que ens fa viure en la fe, esperança i caritat. Valorem la fe que vam rebre pel baptisme i vivim joiosos l'esperança de la vida eterna. Maria va experimentar l'alegria de trobar-se amb el seu Fill Ressuscitat. Que Ella ens sostingué en el nostre pelegrinatge cap a la vida eterna. Així sigue.

Després de cantar les Lletanies del Sants, el nostre bisbe Enrique beneí l'aigua i va introduir-hi el Ciri Pasqual i tots els participants de la celebració de l'Eucaristia vam encendre els ciris per renovar les promeses del Baptisme. A continuació, el Sr. Bisbe ens va aspergir amb l'aigua beneïda. La celebració finalitzà portant al baptisteri l'aigua beneïda.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «La mirada cristiana no veu en els més fràgils una càrrega o un problema, sinó germans i germanes als qui acompanyar i cuidar» (11 de febrer).

@Pontifex_es: «Als nens soldat se'ls roba la seva infància, la seva innocència, el seu futur i moltes vegades la seva pròpia vida. Cadascun d'ells és un crit que s'eleva a Déu i acusa els adults que han posat les armes en les seves petites mans» (12 de febrer).

@Pontifex_es: «La vida té sentit socorrent a l'altre en el seu dolor, comprenent l'angoixa aliena, alleujant els altres» (12 de febrer).

@Pontifex_es: «Les benaurances declaren que és benaurat, és a dir feliç, el que és pobre, el que està mancat de tantes coses. Aquesta pobresa és també una actitud davant el sentit de la vida: el deixeble de Jesús no creu que ho posseeix tot, que ja ho sap tot, sinó que ha d'aprendre cada dia» (13 de febrer).

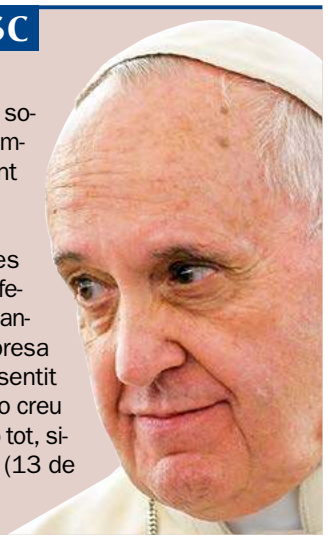

Celebració de la Missa Estacional de Pasqua de Resurrecció

El diumenge, 17 d'abril, a les 12 hores, el Sr. Bisbe Mons. Enrique Benavent Vidal presidí a la Catedral la Missa Estacional del Diumenge de Pasqua, concelebrada pel Sr. Vicari general i alguns sacerdots de les parròquies de Tortosa.

El Sr. Bisbe després de l'oració col·lecta va fer l'aspersió i mentre el cant: «Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare». Després de les lectures i la proclamació de l'Evangeli, el Sr. Bisbe inicià l'homilia saludant el Sr. Vicari general, membres del Capítol Catedralici, regidors, autoritats i germans i germanes tots. Amb la mort de Jesús, els deixebles que ho havien deixat tot per seguir-lo, vivien en una situació de desconcert. Però el matí del dia de Pasqua: «Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble que Jesús estimava tant i els diu: S'han endut el Senyor...». El Senyor busca la manera d'acostar-se a cadascú de nosaltres; tots tenim

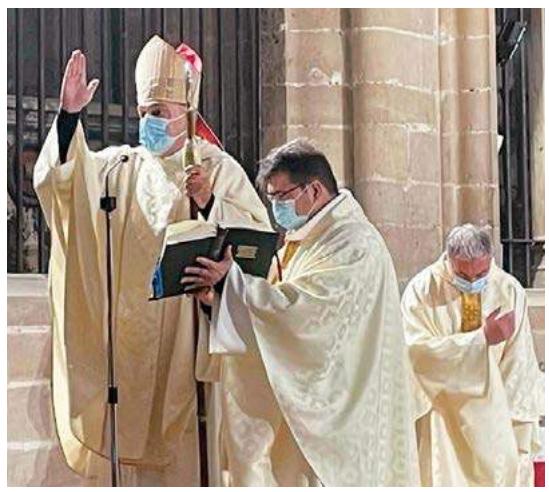

la nostra història i hem de fer el nostre camí. Però, per què el Senyor no s'ha allunyat de nosaltres? Qui no ha experimentat la misericòrdia de Déu? En la segona lectura ens diu sant Pau: «Cerqueu allò que és de dalt...». Es tracta de no deixar-nos allunyar de Crist.

Abans de finalitzar la celebració, el Sr. Bisbe ens donà la benedicció amb indulgència plenària: «Per intercessió dels apòstols sant Pere i sant Pau, que us beneeixi Déu Pare, totpoderós, en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.»

Maria Joana Querol Beltrán

Gandesa torna al Santuari de la Fontcalda

El diumenge 1 de maig, Gandesa va tornar al Santuari de la Mare de Déu de la Fontcalda. Després de 2 anys de pandèmia, els gandesans i gandesanes poguérem tenir un dia de joia als peus de la Mare de la Fontcalda. Va ser un dia de festa, pregària, emocions, retrobaments i, sobretot, amor a la Mare de Déu de la Fontcalda.

També vull recordar les romeries a San Francisco de la Fatarella i Sant Marc de Corbera d'Ebre i l'anterior setmana a Santa Maria Magdalena de Berrús de Vilalba dels Arcs.

Mn. David Arasa

AGENDA

- **Dimecres 8,** Catedral, a les 18 h, solemnitat de la Dedicació de la Catedral.
- **Dijous 9,** Tortosa, Edifici Seminari, a les 10 h, Consell de Presbiteri.
- **Divendres 10,** Benicarló, Parròquia Santa Maria del Mar, a les 19.30 h, confirmacions.
- **Dissabte 11,** Tortosa, Edifici Seminari, a les 10 h, Assemblea Diocesana de Càritas.
- **Diumenge 12,** Tortosa, Edifici Seminari, a les 10.30 h, MID.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ☐ **Dilluns** (lit. hores: de la Solemnitat. 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 86 / Jo 19,25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fundador dels germans maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

7. ■ **Dimarts** [1R 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ **Dimecres** [1R 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19]. *Tortosa:* ☐ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.; sant Miquel dels Sants, prev.

9. ☐ **Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Efrem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep d'Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

10. ■ **Divendres** [1R 19,9a.11-16 / Sl 26 / Mt 5,27-32]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe; beat Eustaqui Kugler, religiós; beat Joan Domínia, bisbe.

11. ■ **Dissabte** [Fets 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 10,7-13]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. ☐ **Diumenge vinent,** Santíssima Trinitat (lit. hores: de la Solemnitat. 3a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jo 16,12-15]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

Diumenge de Pentecosta (C)

Lectura dels Fets dels Apòstols
(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan
(Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles
(Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplaba fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua».

Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: /¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos:
Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

Lectura del santo Evangelio según san Juan
(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

COMENTARI

Els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu

Amb la Pentecosta arriba el gran moment inicial de l'Església. A partir d'ara, amb la força de l'Esperit, els apòstols ja es llancen a predicar la Bona Nova de Jesús per tot el món. Ho veiem a la primera lectura. És el moment que *tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar*. L'Esperit fa que tots els homes i dones de totes les races i regions entenguin la paraula del Senyor: *Tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües*. Abans ens ha enumerat els diferents indrets d'on provenien els qui escoltaven la predicació: d'Egipte, de les regions de Líbia, forasters de Roma, jueus i prosèlits, cretencs i àrabs. La salvació de Crist és universal, no queda reduïda al poble jueu. On actua l'Esperit hi ha unitat: tots entenen el missatge de Déu, en la pròpia llengua; al contrari del que va passar a Babel, on parlant la mateixa llengua, no s'entenien. Es fa realitat el que diu el mateix Jesús a l'evangeli: *El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre*. No solament recordar sinó sobretot entendre. I de forma explícita el Senyor subratlla la unió íntima entre ell i el Pare i l'amor del Pare envers nosaltres: *el meu Pare l'estimarà*. L'Esperit és l'ànima de l'Església. Per això Pau demana que ens deixem endur per aquest Esperit: *Els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu, però vosaltres no viviu segon les mires naturals, sinó segons les de l'Esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres*. I després ens diu encara: *Perquè si visquéssiu així (com demana la carn:* forma de viure terrenal*), moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu*. Deixar-se endur per l'Esperit és viure com a fills de Déu, és viure en la llibertat: *No hem rebut un Esperit d'esclaus sinó un Esperit que ens ha fet fills*. Som fills: visquem la plena llibertat dels fills enduts sempre per l'Esperit.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.